

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸ ἑννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
ἔναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίῃ.
κι' ἔταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — διγῶς νάζω κι' ἐντοσπὴν.
συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — **ὁκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τα ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἑγίνες συνδρομητῆς.
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν εἶναι μαῦρο εἶδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μᾶρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Πέντε τοῦ κουτσο - Φλεβάρη,
τὸ Τριῶδι ἀριθάρει.

Ποῦντος ἐξήντα καὶ τετρακόσα,
γιὰ τὴν σταφίδα λιμάρ' ἢ γλῶσσα.

Ὁ Μυλλόρδος τραγουδῶν
καὶ χορεύων καὶ πηδῶν.

Ἐλάτε, κωθωνάκι μου, ἔλατε,
σ' ἐμένα ἐξυπνάδες μὴν πουλάτε...
'Στὴ στρουγγα, πεινασμένα μου ζαγάρια,
νὰ σὰς γεμίσω τᾶδεῖς σὰς ταγάρια,
κι' ἄς λείπουν τὰ μεγάλα σὰς τερτίπια
ποῦ μ' ἔβαλαν σὲ τόσα καρδιοχτύπια.

Τὴν ἔχω τέλος πάντων σὰν καὶ πρῶτα
κι' ἐσώθησαν θεσμοὶ καὶ καθεστῶτα.
Τὴν ἔχω τέλος πάντων... ἔρι πάλι...
φοῦ! νὰ μὴ βησκαθῇς, σορὸ κεφάλι,
ἀστείρευτος σχεδίων Καλιρρόη,
ποῦ μόνο πιτυρίδα δὲν σὲ τρώει.

Κι' ἐγὼ τὴν πανσοφία σου θαυμάζω
κι' ἐγὼ τὰ σχέδιά σου τὰ τρομάζω,
καὶ λέγω ἄχαϊρε, πάνσοφον κρανίον,
ἄμπάρι κι' ἀποθήκη τῶν ὀανείων,
κελάρει καὶ ντουλάπι τῶν θαυμάτων
καὶ τόσων τρομερῶν περισσευμάτων.

»Τὶ θαύματα μεγάλα ἓνα κι' ἓνα
'στὰ κύτταρά σου βρῖσκονται κρυμμένα!...
κι' ἄμα τὰ καταφέρω 'λίγο σκοῦρα
κι' οἱ Βουλευταὶ μὲ βάζουν σὲ σκοτοῦρα.

ἀμέσως ἓνα θαῦμα ξεφουρνίζεις
κι' Ἀνατολὰς καὶ Δύσεις γαλβανίζεις.

»Καὶ τώρα δὲν μοῦ λές, σορὸ κεφάλι μου,
πῶς διὰβόλο σου 'κάπνισε 'στὸ χαλὶ μου
νὰ βγάλῃς γιὰ φοβέρα τὴν σπαρτιά,
κι' ἐνῶ καθεὶς θαρροῦσε πῶς θὰ πείσω
εὐρίθηκα καὶ πάλι 'στὴν βελιδία
κι' εἴμ' ἐτοιμὸς νὰ θῶ κι' ἀπολέσω.

Τὴν ἔχω τέλος πάντων... νῆα νίκη...
ἐτέλειωσε καὶ τοῦτο τὸ μανίκι...
Νενίκηκα σαλαχάρηδες μεγάλους,
τὸν κόσμον καὶ τοῦ κόσμου τοὺς Συμβούλους.
ὁ κόσμος δὲ νενίκηκε τοὺς ἄλλους
καὶ μούστειλε τὸν ὄπλο Ἐπικρατοσύνης.

Καὶ μοῦπε μὲς τὰς ἀπὸ τὸ Παλάτι:
«ἀλήθεια εἶπα πρὶν κατεργάσθαι,
κι' ἦλθον οἱ Στεφανόπουλοι ποιηταὶ
κι' ἦλθε κι' ὁ Περικλῆς κι' ὁ Κανακάρης,
κι' ἦλθε κι' ὁ Δεῖξας κι' ὁ Αἰσθητὸς,
κι' ἔγινε ἀπαρτία σοφῶν».

Θαρροῦσαν πῶς θὰ πάρω κουντροβάλα
κι' ἐκάθισα 'στὸν σβέσκο τῶν καθβάλα,
θαρροῦσαν πῶς ἀλήθεια τὰ 'κκαρώσα,
ὅμως καλὰ καὶ πάλι τοὺς τὴν 'σκαρώσα,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν ἐξαλλον τὴν πάλιν
Μυλλόρδος τῶν Μυλλόρδων 'εγγὴκα πάλιν.

Πάντα νταυραντισμένος καὶ γερός...
μὰ τί μαλὸ ποὺ τόχ' ὁ πονηρός!...
Τὰ πιὸ 'ψηλὰ φωκὸλα μου ἐφόρεσα
κι' εἶπα περὶ σταφίδος ὅσα 'μπόρεσα,
μ' ἕνα μου Νομοσχέδιο τοὺς 'σκαλώσα
καὶ μὲ ψευτιάς καὶ κούραις τοὺς 'παλάβωσα.

Τὰ Κατηγορητήρια 'λησμόνησα
κι' ἄλλον χάλα καινούριο τοὺς ἐτόνισα.
Σκύψετε κι' ἀπὸ 'πίσω μου κι' ἐμπρός...
καὶ φανερά σὰς παίζω καὶ κρυφίως...
βερδᾶτε νὰ περάσῃ ὁ γαμπρός,
ὁ τῆς 'Αρχῆς ἀνύμφευτος νυμφίος.

Τὴν ἔχω τέλος πάντων... ἔρι πάλιν...
φτοῦ! νὰ μὴ βρακαθῆς, σοφὸ κεφάλι.
Παρακαλῶν καὶ κλαίων κι' ἀνταμείβων
ἐσπείρα τὸν ἀγρόν τὸν χέρσον κι' ἄγονον,
κι' ἐπρόβαλα Σωτήρας εἰς τὸν κύβον
καὶ Καίσαρ τῶν Καίσαρων 'στὸ τετράγωνον.

Μαζί μου δὲν 'μπορεῖτε νὰ τὰ βάλετε
κι' ἀδίκως θέματ' ἄρρητα μοῦ ψάλλετε.
'Ελάτε, λαγαρνάκια μου, 'στὴ στάνη,
ἔλα καὶ σύ, καὶ μένε Δεληγιάννη,
κι' ὅσοι μὲ κάνετ' ἔτσι νὰ γελῶ
ἔλατε μοῦ καὶ σεῖς γιαλὸ γιαλὸ.

'Απανω σὲ σταφίδες τώρα γέρνω,
ὅλους μὲ τὴν σταφίδα σθάρνα πέρνω,
ἐκείνη νέας δάφνας μοῦ προσθέτει,
ἐγὼ σταφιδωσώτης σας θὰ γίνω,
καὶ κάθε Βουλευτοῦ μου γιὰ ρουσφέτι
ἕνα κουτί σταφίδα θὰ τοῦ δίνω.

Καὶ μιὰ στιγμή γι' αὐτὴν δὲν θ' ἀποστάσω,
καὶ δούλους κι' ἐλευθέρους θὰ χορτάσω,
'Ανατολὴ θὰ τρέφεται κι' Εὐρώπη,
ζαχαρι θὰ τὴν κᾶνω καὶ σιρόπι,
μπουδίγκα, παντεσπάνι, κουραμάνα,
ποὺ μῆτε 'στὸ παιδί θὰ δίν' ἢ μάννα.

Τὰ σάλια σας θὰ πέφτουν ἀπ' τὴ γλῶσσα...
μωρὲ μά ποῦ 'στὸ διάβολο τὸ 'βρῆκα
κι' αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιο τὸ νέον...
χαρῆτε, πεινασμένοι πατριῶται,
κι' ἂν πείνα σὰς κτυπᾷ καὶ τῶν γονέων
θᾶχετε τὴν σταφίδα μου νὰ τρώτε.

Γι' αὐτὸ τὸν ἑαυτὸν μου τὸν συγχάριω,
γι' αὐτὸ τὴν ἀπαρτίαν ἐπανεῖδα.

κι' αὐτοὺς τοὺς δανειστὰς θὰ καταφέρω
νὰ πληρωθοῦν μονάχα μὲ σταφίδα,
κι' ὅλοι γιὰ τέτοιο θαῦμα θὰ σαστίσετε
κι' ἄγαλμ' ἀπὸ σταφίδες θὰ μοῦ στήσετε.

Καὶ πάλι σὰν καὶ πρῶτα θὰ θεριέψω,
κεφάλαια καινούρια θὰ γυρέψω,
θὰ κᾶνω καὶ μιὰ Τράπεζα βερδᾶτη,
ποῦ θάναί μιὰ χαρὰ καὶ δὴλ' τρομάραι,
κι' οἱ Βουλευταὶ θ' ἀφήσουν τὸ γεινάτι
κι' ὅλαις τῶν τῆς ἀστείαις σχλαμάραις.

Κι' αὐτὸ τὸ γεγονός θὰ τἀναγγεῖλω
'στὸν Γλαδσῶνα, Καπρίβη καὶ Καλνόνι,
κι' ἴσως εἰς τὴν 'Αγγλίᾳ ξαναστεῖλω
τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας Θεοτόκη,
νὰ 'πῇ γιὰ τὴν σταφίδα ὅτι ξέρεῖ
καὶ λίραις γιὰ τὴν Τράπεζα νὰ φέρῃ.

Καὶ πάλιν ὅλα κάτασπρα τὰ βλέπω,
νομίζω πῶς τὸν κόσμον ἀνατρέπω,
νομίζω πῶς μὲ πλούτη θὰ λιπᾶνω
τὰ στεῖρα καὶ κατὰξερὰ ἐδάφη,
κι' ὅσαις σταφίδες τρώμε ἀπὸ 'πάνω
θὰ βγαίνουν ἀποκάτω μας χρυσάφι.

Θαρρῶ πῶς νέα τύχη φέγγει μάγισσα,
καὶ τώρα ποῦ τὸ σχέδιον ἐσφράγισα
μὲ τῆς 'ψηλῆς σοφίας μου τὴν ὅστις
θὰ λείψῃ καθεμία ψευταρρώστεια
τῶν φίλων 'Αναγρύρων Σιμπούλων
καὶ τῶν λοιπῶν κυρίων μου καὶ δούλων.

Θαρρῶ πῶς προσκυνεῖται τὸνομά μου,
πῶς δάνειν σὰν πρῶτα κοσινίζω,
πῶς Τραπεζίται σπρώχνονται σιμά μου
κι' ἀντὶ νὰ μὲ δανείζουν τοὺς δανείζω,
καὶ λέγω ἀνὰ παράδες ὅσους θέλετε
κι' ὅταν εὐκοιλυθῇ μοῦ τοὺς στέλλετε.»

Θαρρῶ πῶς ἀπαρτία δὲν θὰ λείψῃ,
πῶς ἄλλος τὴν 'Αρχὴν δὲν θὰ τὴν γλείψῃ,
σταφίδες 'στὸ γραφεῖο μου μασσῶ
ἔτσι γιὰ πάσσα τέμπο καὶ γιὰ χάρι,
καὶ νέα Νομοσχέδια κλωσσῶ
κι' οὔτε στιγμή ὁ νοὺς μου δὲν 'συχάζει.

Τί πλοῦτος κι' ἀπερίγραπτος ὠφέλεια!...
μὰς ἔρχονται κι' ἐκεῖνα τὰ νικέλια.
Τὰ χωρατὰ, κωθόνια μου, ν' ἀφήσετε
καὶ δίχως λογοδιάρροια κι' ἀντιρρήσεις
τὰ δωδεκατημόρια ψηφίσετε,
γιατὶ μὰς ἔχαντακῶσε ἡ κρίσις.

Πετῶ, πετῶ, 'στὰ σύννεφα πηγαίνω,
εἰς ὅρος ἐκ σταφίδων ἀνεβαίνω,
κι' ἡ στρουγγα παραστέκει με στεφάνια
καὶ σκουζὼ 'στὸν λαὸν ἀπ' ἐκεῖ 'πάνω...
καὶ προσκύνᾳ με, λαέ μου, μὲ μετάνοια
ὡς ποῦ σωστὴ σταφίδα νὰ σὲ κᾶνω.»

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.—Τὴν ἔκανε ;

Φ.— Τὴν ἔκανε... βρέ βλάκα, δὶν σοῦ τῶπα ;
τὴν ἔκανε... τὴν ἔκανε... λοιπὸν σκασιμὸς καὶ σῶπα,
καὶ πῆς του νὰ τὴν χαιρετᾷ μὲ γειά του καὶ χαρὰ του
καὶ πᾶμε νὰ 'ξαπλώσωμε κι' ἐμεῖς 'στοῦ Ζιχαράτου.

Π.—Μὰ 'πῆς μου πῶς τὴν ἔκανε ;

Φ.— Τί ἐρωτήσεις κάνεις ;

Π.—Τὸ κακὸ σου, βρέ, δὲν πᾶς 'στὸν ἥλιο νὰ ζεστάνῃς ;

Φ.—Ναί, κανένα ναργιλέ, μὲς 'στους ἀγρούς νὰ τρέξῃς ;

Π.—Καμμιὰ πρέφα Ρούσσικη 'στὸν καφενέ νὰ παίξῃς ;

Φ.—Ναί, φροντίσῃς πῶς 'μπορεῖς νὰ θρέψῃς τᾶντερό σου,

ὅτι εἰ μάντρ' ἀτείχιστη νὰ κᾶνῃς τὸ νερό σου,

καὶ 'ρῶτᾳς γιατί καὶ πῶς τὴν ἔκανε καὶ τώρα

κι' ἀντακοπα πολιτικὴ σὲ παρατρώγει ψόρα ;

Π.—Απαρτίες, ἐρώναζε, ριψάσπιδες, προδότες,

γιατὶ τοῦ κράτους τὸ ψωμί χαράμι νὰ τὸ τρώτε ;

Φ.—Καμμιὰ δὲν δείχνετε παρκαμικὴ φροντίδα

γιὰ τὴν ἀξιοδίακρυτη κι' ἀπούλητη σταφίδα ;

Π.—Ὅπως δὲν πρόκειται ποσὺς περὶ παρωνυχίδος

καὶ οὐτε συσκεψώμεθα τὸ μέλλον τῆς σταφίδος.

Φ.—Τότε δὴ τότε ὁ λαός, ποῦ ρέβει γιὰ ψωμί,

καὶ τοῦ Μυλλόρδου τῆς φωνῆς ἀγριωπὸς πηδᾷ,

καὶ ρίχνεται 'στους Βουλευτάς, Τρικουπικούς καὶ μὴ,

κι' ἀπὸ ταῦτα 'στὸν δάσκαλο κι' ἐμπρός 'στὸν Σταφίδα.

Π.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Φ.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Π.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Φ.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Π.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Φ.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Π.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Φ.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Π.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Φ.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Π.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Φ.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Π.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

τρέχουν 'στὸ Βουλευτήριον ν' ἀρχίσουν δουλειά.
Γιὰ τὴν σταφίδα τοὺς ἀκούς μὲ πόνο νὰ στενάζουν,
πούντο τὸ Νομοσχέδιο, Μυλλόρδος, τοῦ φωνάζουν,
κι' αὐτὸς τοὺς λέει ἀβρε παιῖοι, γιὰ τοῦτο δὲν κοιμοῦμαι,
ἀκόμη δὲν ἐτέλειωσα, ἀλλὰ συννενοῦμαι...

γῆν, οὐρανό καὶ θάλασσαν θὰ 'δῃτε νὰ κινήσω
καὶ Τράπεζαις μανιρικαῖς μ' αὐτὸ θὰ ξεφουρίσω,
κι' εἶπα ἑκατομμύρια ἐπῆρα γιὰ καπνὸ
κι' ἄλλ' ἀπ' τὸν λαμπρὸ δανεικὰ πιστὰν πῶς θὰ πάρω,
σὰς λέγω ὅτι τὰ πράγματα πῶς εἶναι σοδορά...»

Π.—Μὰ μήπως εἶναι, Φασουλῆ, κρυμμένο κουμπάρ

καὶ θὰ τὸν σπᾶσῃ σὰν πεισθῇ πῶς οἱ Ρωμηοὶ πεινᾶνε

Φ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρέ Περικλῆ... μαρτυρῶ καὶ τοῦτο γὰν

Π.—Μὴ τᾶντε 'στὰ ψέμματα μὰς βαρύνουν λυπαί

καὶ κανένα δὲν ἐρίξαμε, μὴν ἐρεῖ 'εὐταγία

ἢ ῥήπως, ὅπως ἄλλοτε ὁ Σταφίδας μὰς εἶπε,

ἐκ τῆς ἀποτυχίας του θὰ 'βγῇ ἐπιστοχία ;

Φ.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, τὸν ἀσπᾶν τὰ χεῖλη,

πιστεύω δὲ πῶς κι' ὁ Ροταῖλδ' ὑπάρχει νὰ μωρλοῦν

κι' ἀπὸ τὴν ἡσυχίᾳ πῶς θὰ 'τοῦ τὸν ἥλιο 'ἀνατέλλῃ

καὶ κατὰ 'σφῆν Ἀνατολὴν λαμπρὸς νὰ βασιλεύῃ

πορὰ πῶς κι' ἡμεῖς δανεικὰ ὁ Σταφίδας δὲν θάβῃ

καὶ καμμιὰ γρίστη χαίροντας τοῦ κομματιοῦ οἱ ταῦροι.

Π.—Μὰ ποῦ θὰ 'βρίσκαι ;

Φ.—Τί 'ρωτᾷς ἐκεῖνα, μπεγλιόζην ;...

Π.—Αὐτὰ κι' ἐκεῖνα βάλῃτε νὰ μὰς ἀποτρελᾶν

Π.—Μυστήριον ὁ ἀνθρώπος καὶ προβλημα καὶ γρίφος.

Φ.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Π.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Φ.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Π.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Φ.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Π.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Φ.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Π.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Φ.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Π.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Φ.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Π.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Φ.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

Π.—Ὁ καλὸς, Περικλῆ, ἐκ Πύργου καὶ Πατρῶν :

καὶ τὸ Σταφιδοσχέδιον ὡς ἀληθὲς νομίζει
 κι' ἀρώματα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Σταφιδᾶ κομίζει.
 Οἱμοί! πρὸς τοῦτον λέγουσα, ὅτ' ἦλθα παρκαίρως,
 ὅτι πολλοὶ μ' ἐκόλασαν ἀκολασίας οἴστροι,
 ζοφώδης τε κι' ἀσέλγητος τῆς ἀπεργίας ἔρως,
 καὶ 'στ' ἄροτρό σου ζέψε με καὶ βάλε μου καπίστρι.
 Δέξαι μου τῶν ἀπείρων μου δακρύων τὰς πηγὰς
 ὁ Σταφιδὸ-Πομπήιος καὶ Σταφιδοφαγᾶς,
 κάμφθητι πρὸς τοῦ στήθους μου τοὺς τόσους στεναγμούς
 ὁ μὴ καμπτόμενος ποτὲ πρὸς δανειστῶν λυγμούς.
 Μὲ τοὺς ἀχράντους πόδας σου τὰ χεῖλη μου συμμίζω,
 τούτους δὲ πάλιν τοῖς ἐμοῖς βοστρύχοις ἀποσμήζω,
 ὦν κρότον τῆς ἀριστερᾶς ἢ πτέρυγος ἤχηθῃσα
 εὐθὺς 'στὸ καπνιστήριον ταραχῶδως ἐκρύβη,
 κατόπιν ὅμως τὸ πυκνὸν τῆς στρουγγᾶς φοβηθεῖσα,
 ἔπαυσ' εὐσχήμως τὸν κρυφτὸ καὶ τὴν κοιλιὰς τῆς τρίβει.
 Ἀμαρτιῶν μου τὴν πληθὺν κι' ἀδύσους τῶν κριμάτων
 καὶ τὰ σκυλοφαγώματα τῶν νηστικῶν κοιμάτων
 τίς μελετῆσαι δύναται καὶ τίς ἐξιχνιάσει;
 σὺ, Σῶτερ, ποῦ δὲν ἄφησες τὴν στρουγγὰ νὰ πεινάσῃ.
 Μὴ με καὶ νῦν τὴν δούλην σου παρίδῃς ὁ Πετρίλαιος,
 ὁ μέγα κι' ἄμετρον μετρῶν τὸ συγκινεῖν μας ἔλεος.
 Ἔτσι λοιπὸν 'μαζεύτηκαν μεγάλοι καὶ μικροὶ
 καὶ κρῖμα 'στοῦ Καμπούρογλου ἐκείνα τὰ Κρὶ Κρὶ
 γραμμένα μὲ κατὰμαυρα τῶν δώδεκα στοιχείων,
 καὶ πάλι τάξις, Περικλῆ, καὶ πάλι πειθαρχία,
 καὶ χαῖρε, συνεβόησαν, Σωτὴρ Σταφιδολάτρα,
 κι' ὁ Πύργος ὁ σταφιδικός κι' ἡ σταφιδῶν ἡ Πάτρα,
 Λαμία καὶ Καρθασιάρχης καὶ Κόρινθος καὶ Βόχα,
 κι' ἐγίνε τέτοιο, Περικλῆ, σταφιδοπανηγύρι,
 ποῦ μήτε τὸλπιζα ποτέ, μηδὲ 'στὸν νοῦ μου τῶχα,
 κι' ὅλους ἐξ ὕψους σήμερα ὁ Λόρδος μᾶς οἰκτεῖρει.
 Ἀμμ' τί νομίζεις;... εὐκολα ὁ Σταφιδᾶς δὲν χάνεται
 κι' ἂν ὁ πνιγμένος καθὼς λέν ἀπ' τὰ μαλλιά του πιάνεται.
 κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἄρχηλη ἐπιάστηκε σταφίδα
 κι' αὐτὴν εὗρε σήμερα σωτήριον σανίδα,
 καὶ τῶν πιστῶν ἀντήχησαν ζητωκραυγαὶ μεγάλαι...
 καθὼς δ' ὁ μέγας Μωϋσῆς 'στὴν ἔρημον τὸ πάλαι
 πρὸς τοὺς Ἑβραίους ἐδείξε τὸ ξυλινὸ τοῦ φίδι
 κι' ἀμέσως τοὺς τσιφούτηδες τοὺς 'πῆγε ριπιτίδι,
 ἔτσι κι' ὁ Λόρδος, Περικλῆ, σὲ κόσμον φουκαρᾶ
 ἕνα σταφιδοσχέδιον ἐσήκωσε γιὰ δόλωμα,
 καὶ Τράπεζαις ὑπόσχεται καὶ μπόλικο παρᾶ,
 ἂν καὶ τοῦ λέν ἀπὸ παντοῦ «καιρὸς γιὰ τ' ἀνεκόλωμα».
 Τοιοῦτοτρόπως κι' ἡ σταφὶς τὸν μάστορῇ της βρῆκε
 καὶ τὸ κουτσὸ τὸ Σύνταγμα 'στὸν πρῶτο δρόμο 'μπήκε.
 ὅταν δὲ βλέπῃς τακτικὴν τῶν νόμων λειτουργίαν
 τότε, καὶ μένε Περικλῆ, θὰ χαίρωμεν κι' ἐμεῖς
 ξεβράκωτον εὐμαρείαν καὶ νηστικὴν ὑγείαν
 καὶ πρὸ παντὸς ἀσφάλειαν μουφλούζικης τιμῆς.
 Π.—Σταφίδα κι' ἅγιος ὁ Θεός... αὐτὴν θὰ προσκυνήσῃς
 κι' οὐδ' ἄλλο ξένον εἰδῶλον ἐκτὸς αὐτῆς θὰ στήσῃς.
 Ἔργα καλὰ θέλ' ἡ πατρίς καὶ πρῶτα τὴν σταφίδα
 κι' ἴσως μ' αὐτὴν νὰ σώσωμεν τοῦ κράτους τὴν σκαφίδα
 κι' ὅποιος γονεὺς πρὸς χάριν τῆς καὶ κόμμα δὲν ἀφήσῃ
 καὶ σχέδια σταφιδικά δὲν πᾶει νὰ ψηφίσῃ,
 δὲν βλέπει πρόσωπον Θεοῦ κι' ἐδῶ καὶ παραπέρα
 κι' ὁ διαβολὸς 'στῆς ἐκλογαῖς τοῦ πέρνει τὸν πατέρα.
 Φ.—Γιὰ Σουλτανίνα χάνομαι, γιὰ Πατρινὴ πεθάνω...
 πάω νὰ 'δῶ τὸν Βασιλεῆ, τὸν 'βρίσκω λυπημένο...
 Συλλογισμένο σὰς θεωρῶ, τολμῶ νὰ σὰς 'ρωτήσω

γιὰ τὴν σταφίδ' ἂν θλίβεσθε νὰ σὰς παρηγορήσω.
 Σταφίδ' ἀγάπη μου γλυκερά κι' ὑστερινή καὶ πρῶτη,
 γιὰ σένα καλοπέρασι ξεχνῶ καὶ φαγοπότι.
 Εἶδα 'στὸν κόσμον Βασιλεῖς μὲ στέμματα κλεινὰ
 καὶ μπόλικο θυμίαμα 'μπροστὰ τῶν νὰ 'ξοδεύεται,
 μὰ Βασιλέα σὰν κι' αὐτὸν δὲν εἶδα πουθενὰ
 τόσο πολὺ γιὰ τοῦ λαοῦ τὴ φτώχεια νὰ παιδεύεται.
 Π.—Πηγαίνω 'στὸν τρικουβερτο τοῦ «Παρνασσῶ» καὶ
 καὶ βλέπω τὸν Διάδοχο, ἀλλ' ὄχι ζωηρό.
 Ἀγαπητὴ Διάδοχε τοῦ Θρόνου Κωνσταντίνε,
 μᾶς λέγετε, παρακαλῶ, τὰ κέφια σας πῶς εἶναι;
 Ἡ κάθε λύπη κι' ὁ καὶ μὸς τὸν ἄνθρωπο τὸν τρίζει,
 μὰ τῆς σταφίδας ὁ σεβντὰς σιγὰ σιγὰ μᾶς πνίγει,
 γιὰ τοῦτο σήμερα κι' ἐγὼ δὲν ἔχω διόλου κέφι
 γιὰ σουαρέδες καὶ χοροὺς καὶ γι' Ἀλεπούς κυνηγι.
 Ἀγαπητὴ Διάδοχε, μὴ σεκλητίζεσθ' ἔτσι
 καὶ τὴν σταφίδ' ἀφήσετε κι' ὡς πᾶν νὰ κουρεύεται,
 θάλλῃ καιρὸς ποῦ θὰ τὴν τρῶν κι' ἡ κόταις 'στὸ κατὰ
 καὶ τότε μὲ τὸ κέφι σας τὸ πρῶτο θὰ χορεύετε.
 Φ.—Μὲ τὴν σταφίδα τρώγεται λαός, Βουλὴ καὶ Θρόνος,
 κι' ὑφόνονται θεόπυργοι κι' ἀπὸ σταφίδας κάστρα,
 κι' εἶδα πῶς ἀνεκάλυψεν ἐσχάτως ὁ Σβορώνος
 πῶς πάμπολλα νομίσματα σχετίζονται μὲ τᾶστρα.
 Κι' εἶδα τᾶστέρια τούρανοῦ, εἶδα καὶ τὰ νομίσματα
 κι' ἔστειλα κάτω ἀσπασμούς κι' ἀπάνω χαριετίσματα
 κι' ἂν ὄντως ἀνεκάλυψε ὁ ἔγκουστός Σβορώνος
 πῶς τὰ νομίσματα 'μποροῦν καὶ 'στ' ἄστρα νὰ βροῦν καὶ
 ἀλλ' ἀνεκάλυψα κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, συγχρόνως
 πῶς μόνο μὲ τὴν τσέπη μας καμμιὰ δὲν ἔχουν σχῆμα,
 καὶ γιὰ τὴν ἀνακάλυψι ζητῶ νὰ μ' ἀνταμειψῇς,
 ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ νὰ μοῦ τῆς πασαλείψῃς.
 Π.—Ὅρσε λοιπὸν 'στὴ ράχη σου κι' ὅλο στηλιάρι τρῶν
 σαλιάρη, σταφιδόλυσσα καὶ νομισματολόγε.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας

Φῶς ἐκ τῶν ἔνδον, Πλάτωνος Δρακούλη συγγραφή,
 ποῦ πάντα πρὸς τὴν ἑσῶθεν φιλοσοφίαν ρέπει,
 γλαφυροτάτη, πάγκαλος, τὰ μάλιστα σοφῇ,
 τὸν κόσμον δὲ τοῦ πνεύματος καθόλου ἀποδίδει,
 κι' αὐτὸν τῆς ἀνθρωπότητος ἀνακηρύττει φάρων...
 ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδεται ἀντὶ δραχμῶν τεσσαρῶν.

Λαμπρὰ πεζογραφήματα τοῦ ποιητοῦ Κρυστάλλη,
 ποῦ τοὺς βοσκούς ἡ λύρα του χαριτωμένα ψάλλει.
 Καὶ ταῦτα καλικάδα εἰς τὸ πεζὸν ποιήματα
 μὲ γλώσσαν τῆς πατρίδος του καὶ δυνατὰ νοήματα.

Σταφιδῶν ὁ Τσερτίνης, ὀδόντων ἰατρός,
 κοντὰ 'στοῦ Βελουδίου καὶ 'στὴν ὁδὸν Αἰόλου,
 κι' ἂν θέλῃς νάχῃς δόντια καὶ ξένοιστος νὰ τρῶς
 εἰς τὸν Τσερτίνῃ τρέξε καὶ μὴ σὲ μένη ὁδὸν.

Εἰς τὸν Γιαννάκη τὸν γνωστὸν εὐχαριστίας ὄρον
 γιὰ μία τούρτα θεϊκὴ ποῦ μ' ἔστειλεν ὡς δῶρον,
 κι' ὅποιος γιὰ τούρτα λαχταρᾷ καὶ πρᾶγμα ποῦ σάλει
 ἕνας Γιαννάκης βρίσκεται, Γιαννάκη, βσιλεύει.

Τὸ φύλλο μας 'στὴν Πόλιν καὶ τώρα καὶ γιὰ πάντα
 πρὸς ὅλους γιὰ παράδες θὰ δίδεται τριάντα.